

ODPIS

Sygn. akt VIII U 2547/14

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w P. VIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

w składzie : Przewodniczący SSO Ewa Roszak

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Biedermann

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2014 r. w P.

odwołania M. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

z dnia 21 maja 2014r., znak: (...)

w sprawie M. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu prawo do emerytury przy obniżonym wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach począwszy od dnia 16 marca 2014r.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 maja 2014 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 25 marca 2014 roku, na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) odmówił **M. J.** przyznania prawa do emerytury.

Organ rentowy wskazał, iż powodem wydania decyzji odmownej było niespełnienie przez ubezpieczonego warunku posiadania co najmniej 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach lub wykonywania pracy o szczególnym charakterze. ZUS nie uznał jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia:

- 01.03.1977 r. do 31.08.1992 r. w F. U. C.,(...)” P.P. w P., ponieważ z przedłożonych dokumentów wynika, iż wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku łącznym, tj. spawacz – ślusarz, a więc nie można uznać, że praca w szczególnych warunkach, tj. na stanowisku spawacz była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ponadto stanowisko nie jest wymienione w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Wnioskodawca spełnił natomiast pozostałe warunki niezbędne do przyznania emerytury przy obniżonym wieku (tj. ukończył 60 lat, posiada 25-letni okres składkowy i nieskładkowy oraz złożył stosowny wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa).

Od powyższej decyzji w przepisany prawem trybie i terminie odwołał się M. J., wnosząc o jej zmianę, poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu ukończenia 60 lat i posiadania ponad 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach. Odwołujący oświadczył, że pracę w (...) P. Zakład W-2 G. podjął 01.06.1976 r. i chociaż w angażu wpisano stanowisko: ślusarz, to już wówczas faktycznie był pomocnikiem spawacza. Asystując spawaczowi uczył się tego zawodu i po dziewięciu miesiącach, tj. 01.03.1977 r. pracował już jako spawacz mimo, że nie miał w tym kierunku żadnego przeszkolenia (takich przykładów w (...) P. było więcej). Odpowiedni kurs w tym zakresie ukończył dopiero 22.04.1979r. (kurs trwał od października 1978r.). Ubezpieczony wyjaśnił również, iż nie wnosił uwag do zapisów w świadectwie pracy odnośnie określenia rodzaju stanowiska bowiem nie przypuszczał, że będzie to miało znaczenie w przyszłości, np. przy przyznaniu prawa do emerytury.

W odwołaniu wskazał także dane świadków, których zeznania mogą potwierdzić spełnienie przez niego warunków wymaganych do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych, powtarzając argumenty zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji i nie znajdując podstaw do jej zmiany, wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy wyjaśnił, że odwołujący, który legitymuje się ponad 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym, nie udowodnił jednak 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący M. J. urodził się w dniu (...) roku, wiek 60 lat ukończył w dniu 15 marca 2014 roku, z zawodu jest ślusarzem mechanikiem maszyn i urządzeń przeróbczych. Odwołujący jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, jednak złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku OFE, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W dniu 25 marca 2014 roku M. J. złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę. Zaskarżoną decyzją z dnia 21 maja 2014 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P., odmówił M. J. przyznania prawa do emerytury.

Na dzień 1 stycznia 1999 roku odwołujący legitymuje się wymaganym 25 letnim stażem pracy. Okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze łącznym 25 lat, 1 miesiąca i 23 dni zostały ustalone na dzień 01.01.1999r. w decyzjach z dnia 04.10.2004r. i z dnia 03.04.2014r. o ponownym ustaleniu odwołującemu kapitału początkowego.

Organ rentowy nie uznał odwołującemu żadnego okres pracy w szczególnych warunkach.

W okresie od 01.06.1976 r. do 31.08.1992 r. M. J. był zatrudniony w Fabryce (...) w P. (wcześniej P. P. U. K.w P.). Zakład ten produkował wówczas głównie zbiorniki do elektrycznych podgrzewaczy wody, przeciwwagi, kosze metalowe do kabli oraz inne wielkogabarytowe elementy metalowe i prawie wszyscy zatrudniani w tym czasie byli kierowani do spawania tych zbiorników lub innych elementów, które następnie wywożono do dalszej obróbki do innego zakładu. M. J. w 1972r. ukończył 3-letnią (...) Szkołę (...) w K. w specjalności: mechanik maszyn i urządzeń przeróbczych, uzyskując kwalifikacje zawodowe jako ślusarz – mechanik. Podejmując zatrudnienie w (...) nie posiadał kwalifikacji ani formalnych uprawnień jako spawacz i w związku z tym, w początkowym okresie, odwołujący pracował asystując spawaczowi i uczył się tego zawodu. Praktycznie po kilkunastu dniach odwołujący został skierowany do wykonywania już samodzielnie prac jako spawacz. Na kurs spawalniczy został skierowany dopiero w październiku 1978r. i ukończył go w dniu 22.04.1979r., uzyskując stosowne zaświadczenie. Po ukończeniu kursu nadal wykonywał te same obowiązki i czynności spawalnicze, które wykonywał przed skierowaniem na kurs. Przez cały czas, w pełnym wymiarze, zajmował się spawaniem elektrycznym w bezpośrednim kontakcie z wysoką temperaturą, zadymieniem, napromieniowaniem, które towarzyszy spawaniu. Ubezpieczony podczas wykonywania obowiązków pracowniczych nosił standardowe ubranie ochronne oraz maskę – przyłbicę. Pracujący jako spawacze otrzymywali również dodatek szkodliwy, a także mleko i posiłki regeneracyjne. Podstawowy wymiar etatu wynosił 8 godzin dziennie, jednakże spawacze pracowali w systemie akordowym i wysokość ich wynagrodzenia zależała od ilości wykonanych elementów. Odwołujący nie miał przerw w wykonywaniu pracy spawacza w spornym okresie zatrudnienia (służbę wojskową odbył

w latach 1974-1976), natomiast korzystał w tym czasie kilkakrotnie z urlopów bezpłatnych na budowę i wykończenie domu – wg. wyliczeń zakładu pracy wskazanych w Rp-7 z 28.08.2002r. okresy urlopów bezpłatnych wyniosły: 23 dni w 1987r., 16 dni w 1990r., 22 dni w 1991r. i 13 dni w 1992r.

Wraz z odwołującym w P. P. U. K. w P. - zakładzie w G. (później przemianowanym w Fabrykę (...)) w spornym okresie pracowali: M. B. – zatrudniony w okresach: 01.05.1978r.-30.04.1983r. i 02.12.1985r. do 31.08.1992r., A. W. – zatrudniony w (...) od 30.10.1972r. do 18.10.1992r. oraz J. Ł. – zatrudniony w okresie 02.05.1973r. do 31.08.1992r.

M. B. od początku swojego zatrudnienia trafił do pracy do zakładu W-2 w G. i był tam bezpośrednim przełożonym odwołującego. W związku z powyższym potwierdził on w sposób jednoznaczny, iż w momencie rozpoczęcia swojej pracy poznał odwołującego, który już wówczas pracował w pełnym zakresie i stale jako samodzielny spawacz - podobnie jak i inni pracujący w tym zakładzie spawacze – i nie był on kierowany do żadnych innych prac, w szczególności nie wykonywał równocześnie prac jako ślusarz. Świadek ten potwierdził również, że odwołujący i inni przyjmowani w tym czasie do pracy robotnicy, kierowani byli zasadniczo do prac spawalniczych, nawet bez posiadania formalnych kwalifikacji w tym zakresie, gdyż zakład w tym czasie nastawiony był wyłącznie na produkcję bojlerów i zbiorników do podgrzewaczy wody. Z kolei A. W. pamiętał, że odwołujący przyszedł do pracy w (...), gdy on już tam pracował i przeszedł w zakładzie taką samą drogę zawodową, tzn. najpierw odwołujący został w krótkim czasie przyuczony do pracy na stanowisku spawacza, a dopiero w późniejszym czasie był kierowany na kurs spawalniczy, przy czym po ukończeniu kursu wykonywał on taką samą pracę jak i wcześniej. Poza tym A. W. potwierdził, że on także w świadectwie pracy jako wykonywaną pracę wpisane miał stanowisko „ślusarz – spawacz”, chociaż od pierwszego dnia pracy pracował przy spawaniu i zawsze jako spawacz, nie wykonując żadnej pracy jako ślusarz. Także J. Ł. potwierdził, że z odwołującym pracowali w spornym okresie na tej samej hali i to jako spawacze, przedziały ich tylko parawany. Świadek -podobnie jak i odwołujący – z zawodu jest ślusarzem i w dokumentach pracowniczych, pomimo że od początku pracował jako spawacz, wpisane miał to właśnie stanowisko. Po odejściu z zakładu podjął działania, aby otrzymać świadectwo wykonywania pracy na stanowisku spawacza i nawet gdy dokument taki przedłożył w ZUS-ie ubiegając się o emeryturę, musiał wykonywanie pracy spawacza udowadniać również w postępowaniu sądowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- przesłuchania odwołującego M. J. (k. 25v-25v),
- zeznań świadków: M. B. (k. 25v-26), A. W. (k. 26-26v), J. Ł. (26v-26v),
- dokumentów zgromadzonych na k. 3-4,
- akt osobowych odwołującego – k. 22
- akt ZUS nr 027026639.

W ocenie Sądu na przymiot wiarygodności zasługują zeznania odwołującego oraz świadków M. B., A. W. i J. Ł.. Zeznania odwołującego należy uznać za wiarygodne albowiem były one logiczne, jasne i szczegółowe, a nadto znajdowały w pełni potwierdzenie w zeznaniach świadków oraz w zebranych w sprawie dokumentach, w szczególności dokumentach zawartych w aktach osobowych odwołującego. Z kolei wskazani świadkowie potwierdzili jednoznacznie na jakim stanowisku faktycznie pracował odwołujący od samego początku zatrudnienia w P. P. U. K. w P., opisując szczegółowo rodzaj i charakter wykonywanych przez niego obowiązków. Za ich wiarygodnością przemawia okoliczność, że świadkowie M. B., A. W. i J. Ł. byli zatrudnieni w Przedsiębiorstwo Produkcji (...) w P. razem z odwołującym w okresach, obejmujących czas jego zatrudnienia, wymagany do uzyskania emerytury na zasadach określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Zeznania świadków korelowały z zeznaniami odwołującego, a nadto w zasadniczych kwestiach wzajemnie się uzupełniały i potwierdzały.

Na wypadek gdyby jednak pozwany zakwestionował wartość zeznań świadków M. B., A. W. i J. Ł., które w zakresie nazwy stanowiska zajmowanego przez odwołującego, są odmiennej treści w stosunku do świadectwa pracy, i twierdził,

że dowód z dokumentów (świadczenia pracy) ma prymat nad zeznaniami świadków, Sąd przytacza stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 października 2011 r., sygn. akt II UK 43/11, które w całości podziela.

Sąd Najwyższy w w/w uzasadnieniu wskazał, iż zgodnie z art. 245 kpc dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Z przepisu tego odczytywanego w powiązaniu z art. 253 kpc wynikają dwa domniemania, po pierwsze – że dokument jest autentyczny, a więc nie jest przerobiony ani podrobiony (domniemanie prawdziwości) oraz drugie – że oświadczenie w nim zawarte pochodzi od osoby, która dokument ten podpisała. Żadne z tych domniemań nie obejmuje jednak domniemania zgodności z prawdą zawartego w dokumencie oświadczenia. Jedynym przepisem ustanawiającym prymat dowodu z dokumentu prywatnego nad dowodem z zeznań świadków i dowodem z przesłuchania stron jest art. 247 k.p.c, który dotyczy jednak wyłącznie dokumentów obejmujących czynności prawne (oświadczenia woli). Niewątpliwie świadectwo pracy i świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach są dokumentami prywatnymi, obejmującymi oświadczenie wiedzy pracodawcy i już tylko z tego względu zgodność z prawdą ich treści może być podważana wszelkimi środkami dowodowymi.

Istotniejsze jest jednak to, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom (art. 473 k.p.c). Zatem każdy istotny fakt, w tym taki, którego ustalenie jest niezbędne do przyznania ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury lub ustalenia jej wysokości, może być dowodzony wszelkimi dostępnymi środkami także wówczas, gdy z dokumentu wynika co innego. Oznacza to, że treść świadectwa pracy oraz świadectwa pracy w szczególnych warunkach może być podważana w każdy sposób. Dokonana przez pracodawcę w świadectwie pracy ocena charakteru zatrudnienia pracownika nie jest dla sądu wiążąca, a dokument ten podlega co do swojej wiarygodności i mocy dowodowej takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód (art. 233 § 1 k.p.c). Podobnie jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na jego indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę, czy nie. Wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia. Dowód z dokumentu nie ma natomiast silniejszej mocy dowodowej niż dowód z zeznań świadków lub z przesłuchania stron (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2005 r., II UK IS/O nr 603168 oraz wyroki tego Sądu z dnia 3 października 2000 r., I CKN 804/98, nr 50890; z dnia 30 czerwca 2004 r., IV CK 474/03, OSNC 2005 nr 6, póż. 113; z dnia 9 kwietnia 2009 r., I UK 316/08, LEX nr 707858; z dnia 6 stycznia 2009 r., II UK 117/08, OSNP 2010 nr 13-14, póż. 167; z dnia 27 lipca 2010 r., II CSK 119/10, LEX nr 603161).

Sąd dał również wiarę zebranych w sprawie dokumentom oraz ich kserokopiom. Dokumenty urzędowe Sąd uznał za wiarygodne i miarodajne, albowiem sporządzone zostały przez organy do tego uprawnione z zachowaniem wymaganej formy. Sąd uznał za wiarygodne w całości dokumenty zawarte w aktach pozwanego organu rentowego, które zostały sporządzone przez kompetentne organy, w zakresie przyznanych im upoważnień i w przepisanej formie. Ponieważ nie były one kwestionowane przez żadną ze stron postępowania i nie wzbudziły wątpliwości Sądu, co do ich autentyczności bądź prawdziwości zawartych w nich twierdzeń, nie było podstaw, ażeby odmówić im wiary. Za wiarygodne Sąd uznał także dokumenty prywatne stanowiące zgodnie z art. 245 k.p.c. dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Należy podkreślić, że ich wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się zasadne i zasługujące na uwzględnienie.

W myśl art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) w związku z § 4 ust. 1 w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

(Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. a przed dniem 1 stycznia 1969 r., przysługuje emerytura, jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) osiągną wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat dla mężczyzn,
- 2) na dzień 1.01.1999r. osiągną 25 letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.
- 3) nie przystąpią do OFE, a jeżeli do tego funduszu przystąpią, złożą wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W związku z powyższym, aby odwołujący mógł skutecznie domagać się przyznania mu prawa do emerytury, musiałby spełniać łącznie następujące przesłanki:

- osiągnąć wiek emerytalny wynoszący dla niego 60 lat,
- posiadać na dzień 01.01.1999 r. wymagany okres zatrudnienia wynoszący minimum 25 lat, w tym co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach,
- wykonywać pracę w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A cytowanego rozporządzenia.
- nie przystąpić do OFE, a jeżeli do tego funduszu przystąpił, winien złożyć wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Sąd po zapoznaniu się ze zgromadzonym w toku postępowania materiałem dowodowym ustalił ponad wszelką wątpliwość, iż w niniejszej sprawie odwołujący M. J. osiągnął wymagany prawem wiek (60 lat) oraz okres zatrudnienia (min. 25 lat), jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, jednak złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku OFE, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Okolicznością wymagającą rozważenia było natomiast czy odwołujący spełnił warunek świadczenia pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w okresie co najmniej 15 lat.

W tym zakresie sporny był okres pracy odwołującego od 01.06.1976r. do 31.08.1992r., w którym M. J. był zatrudniony w Fabryce (...) PP w P. (wcześniej: Przedsiębiorstwo Produkcji (...) w P.). Pozwany organ rentowy nie uznał odwołującemu jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia potwierdzonego wydanym przez pracodawcę świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach na stanowisku spawacza od 01.03.1977r. do 31.08.1992r. w Fabryce (...) P.P. w P., ponieważ z przedłożonych dokumentów (tj. świadectwa pracy z dnia 3.08.1992r.) wynika, iż wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku łącznym, tj. spawacz – ślusarz, a więc nie można uznać, że praca w szczególnych warunkach, tj. na stanowisku spawacz była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Jak wynika natomiast z przeprowadzonego postępowania dowodowego, a w szczególności z przesłuchania odwołującego M. J. oraz zeznań świadków M. B., A. W. i J. Ł., zatrudnienie odwołującego w spornych okresach przedstawiało się, jak wskazano w ustalonym stanie faktycznym. W szczególności postępowanie dowodowe wykazało, że odwołujący od samego początku zatrudnienia w (...) został skierowany do pracy przy spawaniu, przy czym przez okres nie przekraczający miesiąca asystował spawaczowi i uczył się tego zawodu. Po tym okresie pracował już jako samodzielny spawacz. Kurs spawalniczy ukończył w dniu 22.04.1979 r. i dopiero wówczas uzyskał formalnie uprawnienia do wykonywania pracy jako spawacz spawania elektrycznego. Po ukończeniu kursu nadal zajmował się spawaniem i to w takim samym zakresie jak uprzednio, pracując w dalszym ciągu w bezpośrednim kontakcie z wysoką temperaturą, zadymieniem, napromieniowaniem, które towarzyszy spawaniu. Ubezpieczony podczas wykonywania obowiązków pracowniczych nosił standardowe ubranie ochronne oraz maskę – przyłbicę. Z tytułu pracy w trudnych

warunkach otrzymywał również dodatek szkodliwy, a także mleko i posiłki regeneracyjne. W żadnym okresie analizowanego zatrudnienia M. J. nie był kierowany do innych prac, w szczególności nie wykonywał prac ślusarskich.

Zdaniem Sądu charakter prac wykonywanych przez odwołującego - przynajmniej w okresie od 01.03.1977r. do 31.08.1992r., a więc potwierdzonym świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 27.02.2001r. wystawionym przez zakład pracy - pozwala zatem zaliczyć je do prac w szczególnych warunkach określonych w omawianym wyżej rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 r. Do prac w szczególnych warunkach należą bowiem prace wymienione w wykazie A, Dziale XIV pkt 12, tj. prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym, jak również prace na stanowiskach wymienionych w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983 r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (Dz. Urz. MAGTiOŚ Nr 2, poz 3 z 1983r.) w wykazie A, dziale XIV, ust. 12, pkt 1, tj. spawacz elektryczny.

Organ rentowy nie uznał pracy wykonywanej przez odwołującego powyższym okresie podnosząc, że z dokumentów przedłożonych przez odwołującego nie wynika czy praca ta była wykonywana przez M. J. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wskazywał również, że ze złożonych przez M. J. dokumentów wynika, że w spornym okresie odwołujący wykonywał także inne prace. Ta ostatnia okoliczność nie znalazła potwierdzenia w zeznaniach świadków i odwołującego. M. J. oraz świadkowie M. B., A. W. i J. Ł. potwierdzili bowiem w swoich zeznaniach, że odwołujący w całym okresie swojego zatrudnienia w (...) wykonywał prace spawacza, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Oceniając zatem czy odwołujący spełnił ustawową przesłankę przepracowania co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, należy uznać iż organ rentowy niezasadnie odmówił zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach analizowanego okresu.

Tym samym stwierdzić należy, iż odwołujący, poza wymaganym wiekiem oraz łącznym stażem pracy i pozostałymi ww. wymaganiami, spełnił również ostatnią z przesłanek pozwalających uzyskać świadczenie emerytalne na podstawie wyżej powołanych przepisów – był zatrudniony w szczególnych warunkach przez łączny okres ponad 15 lat (biorąc pod uwagę przynajmniej okres potwierdzony świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach jako spawacz, wystawionym odwołującemu przez zakład pracy, tj. od 01.03.1977r. do zakończenia zatrudnienia w dniu 31.08.1992r. i po umniejszeniu tego okresu o ilość dni wykorzystanych przez odwołującego w ramach urlopów bezpłatnych - 23 dni w 1987r., 16 dni w 1990r., 22 dni w 1991r. i 13 dni w 1992r.).

Przepis art. 129 ust. 1 wskazanej ustawy o emeryturach i rentach stanowi, iż świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Odwołujący ukończył wymagany prawem wiek w dniu 15 marca 2014 r., a wniosek o emeryturę złożył w dniu 25 marca 2014 r. Z tego względu należało przyznać odwołującemu emeryturę od dnia 16 marca 2014 r., a więc od dnia następnego po ukończeniu przez niego 60 roku życia.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd Okręgowy, na podstawie wskazanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 21 maja 2014 roku stwierdzając, że odwołującemu M. J. przysługiwało prawo do emerytury przy obniżonym wieku od dnia 16 marca 2014 roku.

SSO Ewa Roszak